

си развитие, в игровата си верига. Самият текст, изказ, самите битки, които се водят през това слово, не са толкова поетични. Там има чудовищни истини за българина и България, непостигнати до този момент.

Кремена Димитрова: Вие и Иван Добчев работите със студенти, какви са наблюденията ви: те впечатляват ли се, паят ли се, имат ли отношение въобще към текстовете на Яворов, биха ли посегнали да ги поставят?

Иван Добчев: Според мен няма такава възможност те да се припознаят в тези текстове. Причината сигурно е и в училището, от което идват, и контекстът, в който живеят, средата, семейството. Много е трудно да ги „завърнеш“. Причината е в нас. Наша е вината, че не правим нещо така страстно, както го е направил Константин Илиев, пишейки текст за живота на Яворов, в който даже в началото умишлено ги отмахва – в началото има мъж и жена, не Яворов и Лора. Разбира се, те могат да бъдат припознати.

Би следвало това да го превръщаме в тема на „заквасването“, на възпитанието, а не само в инцидентни разговори. Защото да нямаш Ботев или Яворов, ти си анонимен, продукт на кока-кола културата. В близко време не може да се очаква бум на интереса към Яворов. Мисля си даже, че поезията му, която е много по-лесноусвоима, и тя някак си започва да се губи, тъй като има друг фон, друга шумова среда, в която се търкалят някакви други текстове, чалга култура.

Маргарита Младенова: Поначало аз не вярвам в образователната сила на театъра. Така той губи собствената си специфика, губи автономията си на едно изкуство, което по-скоро е в състояние да предизвиква, да те изненадва, да те разтърси. Това, което образованието не прави, не може по същия начин да го направи театърът и затова самото понятие „популяризира“ на мен нищо не ми говори; или по-скоро предизвиква съпротивата ми. Не може на един зрител, който чете в редукция, в по пет реда, или гледа на картинки големите ни творби, ти да представиш Яворов. Това значи да го превърнеш в менте. Когато се захване с Яворов, театърът трябва да постига докрай неговия свят.

Кремена Димитрова: Постановката на Маргарита Младенова върху „В полите на Витоша“ е от сезон 1994/95 г. в Народния театър „Иван Вазов“. Играли са се 49 представления. За моето поколение това беше култов спектакъл, тези дни отново изчетох всичко, което беше свързано с него. Днес може ли със същия патос да поставите тази пиеса? Същата мотивация ли ще ви захрани?

Маргарита Младенова: Даже още повече неща могат да се включат. Но не в унисон с контекста, а даже „срещу“ него. Изключителната